

זמני השבת בפינסק:

הדלקת נרות: 20:49

מנחה ע"ש: 20:55

שחרית: 9:30

מנחה: 20:35

יציאת השבת: 22:10

השבת בפינסק

יוצא לאור ע"י תלמידי ישיבת "פאר ישראל" פינסק, בלרוס

פניני הפרשה

הרב משה גרילק

גם את תחנוניו וגם את סירובו של אלוקים להיעתר לו. וכי לא חשש שבני ישראל יאמרו, כלשון המדרש: ראו את הרב (האלוקים) כמה קשה הוא? אכן, משה עצמו ממתיק לנו במעט את דינו, מרים בפנינו את שולי פרגוד המסתורין, ומאפשר לנו הצצה חטופה אל סתרי ההנהגה האלוקית. מילה אחת בדבריו מבהירה את השניים גם יחד. גם את הסיבה לחשיפת הסיפור כולו באוזני העם, וגם את אי סליחתו של האלוקים:

"ויתעבר ה' בי למענכם ולא שמע אלי" (שם).

"למענכם בשבילכם נעשה לי כד" (ספרי על הפסוק).

"אינו כמו משמעות 'בגללכם' שהוא בסיבתכם, אלא 'למענכם' – משמעו לטובתכם" (העמק דבר על הפסוק) כלומר, "יתכן", אומר להם משה, "יתכן, ולי אישית היה האלוקים מוחל לחטאי ומאפשר לי את הכניסה לארץ, לחונן עפרה ולקיים המצוות התלויות בה. אולם, למענכם, לטובתכם מתאכזר האלוקים כלפי".

"הטרגדיה האישית שלי, מותי, בעטיו של החטא, בעבר הירדן מזרחה, חייבת לזעזע אתכם כדבעי. העובדה שתפילותי לא התקבלו, מציבה בפניכם תמרור "עצור" הנראה למרחוק. תמרור, שיזכיר לכם בבואכם אל הארץ, שלא הכל יסולח לכם כפי שנמחלו חלק מחטאי המדבר. שמשפטו של האלוקים, בארץ הרגישה לסטיות מוסריות, משפט חמור פי כמה. זכרו את אשר קרה לי ולמדו לקח מאסוני הפרט, שלא בכל מקרה "אפשר יהיה להסתדר איתו", והוא יתברך ככתוב: "לא ישא פנים ולא יקח שחד" (שם ז).

כך מתברר, אפוא, שמידת הרחמים על עם ישראל היא שכפתה על משה את מידת הדין הקשה, למען ילמדו וייראו. ומשה, אוהב עמו, מספר להם הכל. מרבה לספר, כדי לזעזעם. אולי, ישמש מאורע חמור זה בלם מוסרי, שימנע מהם לשקוע במצולות החטא. אולי, יוכלו להתקיים לנצח בארץ ישראל ולא יגלו ממנה.

(aish.co.il)

"ולא שמע אלי" (דברים ג, כו)

מדוע, בפרק זה של המונולוג, סיפר משה רבנו לבני ישראל על תחנוניו באוזני האלוקים? למה חשף בפניהם את כל בקשותיו, החוזרות ונשנות, שתותר לו הכניסה לארץ ישראל? זכות כניסה למרות חטאו, במי מריבה, ועל אף עונש שלילת זכות זו שנגזרה עליו? הלא חייב היה, כעבד ה' נאמן, להעלים מתודעת העם פרשה זו בחייו, ולו, כדי שלא ירבה העם לתהות על דרכי ההשגחה העליונה, המחמירה איתו כל כך? ובאמת, מדוע לא סלח לו האלוקים? מדוע לא ישא פנים לתפילת האיש, איתו דיבר "פנים בפנים"? תפילות, המרעידות את כל נימי הנפש, בפשטותן העצובה ובכאב האצור בקרבן? תפילות מרובות, שתומצתו בתורה במשפט הפותח את פרשת שבוע זה:

"ואתחנן אל ה' בעת ההיא... אעברה נא ואראה את הארץ הטובה אשר בעבר הירדן, ההר הטוב הזה והלבנון" (דברים ג, כג-כה).

כפי שלימדונו חכמים, השתפכו מלבו של משה חמש מאות וחמש עשרה (!515) תפילות. חמש מאות וחמש עשרה, כמניין המלה "ואתחנן". תפילות, שקולן מהדהד היטב בתורה שבעל פה, במדרשי פרשה זו:

"אמר משה לפני הקב"ה: רבונו של עולם! גלוי וידוע לפניך יגיעי וצערי שנצטערתי על ישראל עד שיהיו מאמינים לשמן; כמה צער נצטערתי עליהם במצות עד שקבעתי להם תורה ומצוות; אמרתי: כשם שראיתי בצרתם כך אראה בטובתם, ועכשיו שהגיע טובתם של ישראל אתה אומר לי: "לא תעבור את הירדן הזה?" (מדרש רבה דברים יא, ז).

והנה, עוד דוגמא כואבת:

"אמר משה לפני הקב"ה: רבונו של עולם, עצמותי של יוסף נכנסין לארץ ואני איני נכנס?! " (ילקוט שמעוני ואתחנן, תתיד).

ועד למלים הבאות, השוטחות בפנינו את הכאב הנואש כולו:

"בבקשה ממך, תקדים לי מדת רחמים למדת הדין! שאין רחמים בדין; ומה אם משה הצדיק אחר כל המעשים שסיגל, נתחנן

ונתחבט לבא לארץ (לא זכה), שאר כל הבריות על אחת כמה וכמה" (ילקוט שמעוני ואתחנן, תתטו).

אך האלוקים לא סלח לו, משום מה. אף ביקש ממנו:

"רב לך, אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה" (שם, כו).

כך אמר האלוקים, בהתאם למדרש: "שלא יאמרו (הבריות)" הרב (האלוקים) כמה קשה הוא (שאינו מוכן למחול ולסלוח)".

והנה, עומד משה, ומספר לעמו את הפרשה הרגשית הזאת עד תום.

ברוך דיין האמת

קהילה קדושה דפינסק. בלרוס

מודיעה בצער רב

על פטירתו הפתאומית של

ר' מרט בן רב דורנפיקו ז"ל

הגבאי המסור

בבית הכנסת "בית אהרן וישראל"

שולב"ע ביום ט' באב

ת.נ.צ.ב.ה.

בנושאי מנוחה...

אצל הכחן הגדול מרן החפץ חיים בראדין בכ"ד באלול יום הארציטיט

יציאה בטוב"ש נענים וילך - א' דסליחות חזרה בתוך 24 שעות

ווארז'ין
ציון ר' חיים מוולוז'ין ישיבת וולוז'ין - עץ חיים

ראדין
ציון מרן החפץ חיים ישיבת ראדין

ניק
ציון ר' ירוחם הלוי ליבוביץ "המשגיח" ישיבת מיר

מחיר מבצע \$999 מספר המקומות מוגבל

057-3128882 052-5833181 radin5769@gmail.com

סיפור לשבת

מדוע חוקי התורה נוגדים כל כך את השכל הישר. "מדוע אני, ולמה דווקא עכשיו?" חשב לעצמו רבי לוי יצחק.

הוא לא יכול היה לתת את פסק הדין. הסתירה שבין החוש הטבעי ביחס למה שנכון לעשותו, לבין חוקי התורה, הייתה גדולה מדי. למרות שהתובע והנתבעים ציפו בכליון עיניים לדבר, הוא ביקש מהם לסלוח לו לכמה דקות. הוא פנה לפינת החדר ופתח בתפילה חרישית, כשהוא שופך בפני האלוקים את תסכולו ומבקש ממנו להאיר עיניו ולהעניק לו את חסד ההבנה ביחס לבעיה שלפניו.

לפתע פתאום זינק בעל הדבש ממקומו כאילו הכהו הברק וקרא: "אני זוכר! אני זוכר!" הזיכרון הכה בו כה חזק, והוא היה כה משוכנע בחשיבותו ובמשמעותו, שהוא לא היסס להפריע לרבי, שעמד בפניו, שקוע בתפילתו האישית.

"רבי נכבד, אנא סלח לי", הוא קרא בהתרגשות. "בעודני עומד כאן הייתה לי הארה מדהימה ביותר! זיכרון ישן, שנשכח ממני לחלוטין מזה שנים רבות, שב פתאום והביק בתודעתי וניצל מתהום הנשייה! אני מדבר על משהו שארע לפני חמישים שנה, כשהייתי נער צעיר.

"אבינו נפטר פתאום והשאיר לנו ירושה גדולה בכסף מזומן ובנכסים, שבהם נכלל מרתף גדול מלא חביות יין ושמן.

"יום אחד, אביהם של שני הבחורים הצעירים הללו – ינוח בשלום על משכבו – בא לביתנו בהמלניק. הוא טען שהיין והשמן שייכים לו – שהוא אכסן אותם אצל אבי למשמרת. אחיי ואני היינו עדיין צעירים למדי, ומעולם לא היינו מעורבים בעסקי של אבי. לא היה לנו מושג מה עלינו לעשות, אבל מיאנו לוותר על הסחורה סתם ככה.

"כולנו הלכנו לרב העיר והצגנו בפניו את המקרה. הוא פסק לטובתנו, והסביר שלא ניתן לקחת כלום מירושה שמקבלים יתומים בלי הוכחה ניצחת וללא שבועה. היין והשמן נשארו אצלנו. מקץ זמן מה מכרנו את כל הסחורה בעד מחיר הגון.

"מה שנוכחתי לראות זה עתה הוא שהכסף שקיבלנו עבור אותם יין ושמן שווה בדיוק לערכו של הדבש שלי, הנמצא כעת בידיהם של בניו של ידידי המנוח!"

פניו של רבי לוי יצחק קרנו באושר פנימי. תוך שהעלה השוואה הולמת זו שבין שני האירועים, שהתרחשו במרחק חמישים שנה זה מזה, חרץ הסוחר את דינו הוא במקרה הנדון. מאותה סיבה שבגללה, כיתום, הוא היה זכאי לשמור את היין ואת השמן לפני זמן רב כל כך – מאותה סיבה עצמה, היה עליו עתה לוותר כיום על תביעתו לקבל את הדבש שלו מידיהם של שני היתומים הללו.

כעת נתברר לרבי לוי יצחק כל העניין: ההשגחה העליונה הציבה בפניו את המקרה הזה, כה מוקדם במקום כהונתו החדש, כדי ללמדו לקח חשוב. לא תמיד מה שנראה אמיתי ומובן מאליו בעיניים אנושיות הוא בהכרח האמת, או אפילו הוגן. האמת המוחלטת מצויה אך ורק בהלכות התורה. ספר החשבונות של אלוקים תמיד פתוח, ואלוקים מחשב ומאזן תמיד את כל החשבונות. יש בהם שעשויים להמתין חמישים שנה בטרם יבואו על פתרונם, אחרים – יותר מזה, ואחרים – פחות מזה. מה שמובטח הוא, שאדון עולם מפקח כל העת כדי לוודא שהצדק ייעשה תמיד. (chabad.org)

בשנת ה'תקמ"ה, פחות משבוע אחרי שהצדיק רבי לוי יצחק עקר לברדיצ'ב כדי לכהן שם כרב ראשי, שלושה אנשים נקשו על דלת ביתו כדי לבקשו להכריע ביניהם בשאלה הלכתית. פסק ההלכה יהיה הראשון אותו יתן רבי לוי יצחק במסגרת משרתו החדשה.

סוחר עשיר מן העיר הסמוכה הביא כמה חביות מלאות בדבש כדי למוכרן ביריד הגדול בברדיצ'ב. לרוע המזל, בדיוק אז ירד פלאים מחיר הדבש. כיוון שלא רצה לסבול אבדן רווח על השקעתו, הוא ביקש ממכר שלו לאחסן עבורו את הדבש עד שהמחירים יעלו שוב. השנים היו ידידים ותיקים, והאיש המקומי שמח לעזור לו. כיוון שהכירו איש את רעהו וכל אחד מהם סמך על יושרו של האחר, הם לא העלו את ההסדר שביניהם על הכתב ואף לא קראו לעדים לעסקה.

הזמן חלף. מחיר הדבש נשאר נמוך, וכך נשארו החביות במרתף שבברדיצ'ב בלא שפתחו אותן, נסתרות מעין רואה.

חלף זמן נוסף. האיש שבביתו אוחסן הדבש נדבק במחלה ממארת ונפטר מן העולם. הכל קרה כה מהר שלא הייתה לו הזדמנות להסביר לבני משפחתו כלום אודות מצב עסקיו וענייניו.

חלף זמן נוסף. מחיר הדבש החל סוף סוף לעלות בהדרגה. כשהעלייה במחיר נעשתה משמעותית הופיע בעליהן של החביות בבית חברו המנוח וביקש מבניו של הלה לקחת את הדבש שלו. אלא שהבנים, שאביהם לא אמר להם כלום בדבר העניין הזה, סרבו לכבד את תביעתו של הסוחר. אחרי שדנו בעניין, הם החליטו להגיע לבית דין כדי להציג את המקרה בפני הרב החדש.

רבי לוי יצחק האזין בקפידה למתלוננים, אף שהחוק במקרה כזה היה ברור מאוד. כמובן שהוא יאלץ לפסוק כנגד הסוחר הבא מחוץ לעיר. אפילו אם היו עדים או מסמך חתום, חוק התורה מתנה כי אין לקחת כל רכוש מ"יתומים" (כלומר, מיורשים הסובלים עקב העובדה שאין להם דרך לדעת מה אירע בין המנוח לבין זה הבא לדרוש מהם את סחורתו), מבלי שהתובע יישבע באשר לתוקף התביעה; ובמקרה הזה לא היו כל מסמכים או עדים למה שהתרחש.

אף על פי כן, רבי לוי יצחק היסס להכריז על פסק הדין שלו ולסיים את המקרה. שתי מחשבות הציקו לו. מדוע סידר הבורא שפסק הדין הראשון שלו במשרתו החדשה יהיה משהו כל כך ברור ופשוט ללא כל אפשרות להתפשר, וזאת כבר בימיו הראשונים במשרתו החדשה? האם יתכן שזהו אות משמים להראות לו שמנהגו לנסות תמיד להתאים ולהתפשר – אינו נכון יותר? שרק ציות קפדני לחוקים יכול להיחשב כדרך האמת?

המחשבה האחרת שגרמה לו לתחושת אי נוחות הייתה המחשבה הבאה: מדוע השופט העליון סידר את הדברים כך שפסק הדין הראשון שלו בעיר הזו ייחשב מוזר על ידי כל תושבי העיר? אחרי כאלות הכל, הסוחר היה ידוע לכולם בעיר כאיש ישר ומהימן, כאדם אמיד שלכן חסין מפני לחצים כספיים, ורחוק ממעשה גניבה כמזרח ממערב. יתר על כן, כולם ידעו כי הסוחר והמנוח היו ידידים ותיקים שסמכו זה על זה ללא עוררין ומעולם לא השתמשו במסמכים או בעדים לעסקותיהם. אין ספק שהעיר כולה תשים לבה לפסיקה הראשונה של הרב החדש וודאי הוא שכולם יתמהו,